

halálos végzetem; te, aki nem vagy,
egyenes kard és mozdulatlan erdő
lovagja, te saját nyomaidat
üldözöd, amíg világ a világ.
Rendíthetetlenül, a képzeletben.

René Guy Cadou

TAVASZ, KALANDOK IDEJE

Mióta rönkök és tuskók közt navigálok
A Tűzhöz oly közel, szén-szemhéjak alatt
Mióta a tücsök szájamba lyukat ásott
És énekel tüdőm alagútja alatt

Megérint végre az ég mint egy alvó orca
Eloldozom magam s újra szemem előtt
Gyönyörű életem sok suttogó vitorla
S a forgó nap keze a háztető fölött

Itt vagyok veletek lábatok közepette
Alszom kezes lovak de semmi nem maraszt
Futok nagy hullámú tájakra szigetekre
Mik eltűntek akár kút mélyén angyalarc

Magammal hordozom szívem szomorú lámpást
De fénye nem elég én látni akarom
Amott a végtelen ringó lucernatáblát
Tengert mely hömpölyög víz-sugárutakon

Tavaszom a fehér habban van s illatában
A tengernek gyerek aki semmit se nőtt
És járok a vizen nyugodtan mint ki nyáron
Az ablakban dohányzik lefekvés előtt.

Imreh András fordításai